

[Korsgaard.]

tre Slags direkte Skatter, dels til Staten, dels den almindelige til Kommunerne, den hele Landet omfattende kommunale Skat, og ogsaa i hvert Fald har teoretisk Mulighed for uden Lovændring at kunne staa over for en særlig amtskommunal direkte Beskatning, er det efter min bedste Overbevisning virkelig paa Tide, at vi faar en samlet Opstilling over dette. Jeg henstiller altsaa, at vi faar lagt et Loft paa disse Indtægtskatter, og det maa jo til en vis Grad ogsaa være i den Aand, som, saa vidt jeg forstaaer, skulde gennemsyre det Forslag, den højtærede Indenrigsminister til sin Tid vil komme frem med.

Man vil kunne sige: Ja, men naar saa Pengene ikke slaar til? Ja, saa kan der efter min Mening ikke være anden Vej at gaa end, hvis man et Aar vil have et endnu større Beløb ad den direkte Skats Vej, maa man tage det Overskudsbeløb, man i givet Fald kommer til at mangle, gennem en direkte Skat uden Progression. Der maa komme et Punkt, hvor Progressionen maa holde op. Ned i alle Lagene bør man have Forstaaelsen af, at naar vi gaar over dette Punkt, maa vi alle sammen forholdsmæssig efter den Indtægt, vi har, med de Skattefradrag, som i givet Fald kunde være faste for alle Indtægter, betale Skat efter den samme Procent af det, der bliver tilbage.

Jeg har her antydnet de Ting, der har været fremme fra Regeringens Side. Af dem er jo det, der ligger paa Tingets Bord, kun en Mundsmag. Det er netop efter Regelen, at man siger: Ja, men det, vi foreslaar her, er jo dog kun dette eller hint — idet man saa altid undlader at tage de Ting med, som vi allerede har i Kraft af de gældende Skattelove.

Om selve Forslagene vil jeg gerne indledningsvis sige, at jeg synes, Bemærkningerne er lidet oplysende affattet. Jeg tror ikke, det er Regelen, at man skal gaa til en Finansministers Forelæggelsestale for at faa Udtryk for, baade hvor mange Penge et Skatteforslag giver, og hvortil man efter Omstændighederne mener at skulle bruge dem. Jeg mener, det er naturligt, at alt det maa høre sammen, og saa vidt jeg kan se, er der overhovedet ikke i noget af de to Skatteforslag nævnt det Antal Millioner, man agter at bruge henholdsvis til Vinterhjælpen og til Hjælpen til Kommunerne. Jeg mener i øvrigt ogsaa, at den Udgiftsopstilling, som findes i de Forslag, som er forelagt af Landbrugsministeren, er meget uklar. Jeg henstiller i hvert Fald, at man i Fremtiden gør sig lidt mere Umage med at

gøre det let tilgængeligt ogsaa for Hjørner, der ikke er bedre end min.

Saa vil jeg i øvrigt gerne — idet jeg nu foreløbig kun taler om Rentetilskuddet — konstatere, at skønt vi over for mange allerede er oppe paa en meget høj Beskatning, mener man ogsaa i denne Situation at kunne foreslaa nye Skattelove uden at tage Brugsforeningsbeskatningen med. Man kan sige, det er en gammel Traver, men det kan jo ikke være det afgørende. Det afgørende maa være, at der altsaa er visse Virksomheder, som i en lang Aarrække har været skattefrie, og dem vedbliver man at holde skattefrie.

Forslaget om overordentlig Indkomstskat er delt i to Dele, en Del vedrørende Merindkomstskatten og en Del vedrørende Tillægsskatten. Med Hensyn til Merindkomstskatten vil jeg gerne til en vis Grad paa Linie med det, som er sagt af det ærede Medlem Hr. Clausager, sige, at jeg ser ikke rettere, end at det kan være berettiget, at en Mand, hvis han paa Grund af Statsindgreb har faaet en meget stor Indtægt, sammenlignet med den, han har haft tidligere, saa maa betale en vis Merindkomstskat. Men Forslaget maa naturligvis være opbygget med en vis Forstand, og det synes jeg ikke det foreliggende Forslag er. Jeg kan f. Eks. ikke finde det rimeligt, naar Talen er om en Landmand, som i de Aar, der efter dette Forslag skal danne Sammenligningsgrundlaget, ingen Indtægt har haft — og vi ved jo, at det gælder næsten alle Landmænd, for saa vidt som de ikke har haft Indtægt af andet end Landbrug. Man lader altsaa en for en stor Gruppe af Borgere ganske unormal Tid danne Grundlaget for Sammenligning, og det kan jo ikke være forstandigt.

Det ærede Medlem Hr. Clausager nævnte en Købmand. Ja, saadan kan det gaa. Jeg troede ellers, det var mere naturligt for det ærede Medlem Hr. Clausager at tale om Landmanden, men omvendt vil han maaske sige, at han synes, jeg skulde have talt om Købmanden. Men saa faar jo altsaa hver sit. Som sagt, om Landmændene ved vi, at praktisk talt ingen af dem i denne Periode har haft Indkomster, medens de under normale Forhold dog har en 4—5 pCt. af deres Penge plus en eller anden Indtægt for Ledelsen. Det maa rent teknisk synes at være en Urimelighed, at man, naar man ved, at man her griber ind i Forhold, som nu engang ligger saadan netop paa Grund af Kriisen, siger, at der her kan komme til at foreligge Grundlag for Merbeskatning. Nej, det er efter konservativ Opfattelse